

ESTAPÉ RESPON

Hipoteca i aparellament

—Sembla que l'assessor econòmic de Zapatero, Miguel Sebastián, i el ministre d'Economia, Pedro Solbes, intenten arribar a un pacte sobre com ha de ser la reforma de l'impost sobre la renda. Creieu que es poden posar d'acord fàcilment?

—Hauran de fer esforços, especialment el senyor Sebastián. Però si en fan, podran estalviar-se l'antagonisme estructural que es produeix entre el ministre d'Hisenda, sigui quin sigui, i l'assessor econòmic del president del Govern.

—S'ha filtrat que el nou IRPF podria apostar per tres tipus impositius, en comptes dels cinc que hi ha fins ara. Això quin sentit pot tenir?

—Simplificar la gestió, malgrat que estem lluny del que va prometre el programa del PSOE de buscar un tipus únic, que seria el 30%.

—Beneficiaria les rendes altes, les baixes o les mitjanes?

—El que tingui més calés, segons diu l'Evangelí, rebrà més calés, i el que en tingui poc li rebaixaran el poc que té. En això s'ha fonamentat durant segles, diuen, la moral evangèlica.

—Hi ha economistes que diuen que millor cobrar el 40% que no res. Si els que tenen rendes altes opten per altres fórmules per evitar pagar impostos...

—Si s'eliminen el paradisos fiscals i l'IVA a l'estranger, ja millorariem alguna cosa.

—Respecte a les deduccions a les famílies, per habitatge o per fons de pensions, creieu que s'atreviran a modificar-ho gaire?

—Jo crec que més ho diran que no pas ho faran.

—Què en penseu, dels actuals incentius fiscals a la compra d'un habitatge?

—Que quan no hi ha més remei, es fa una hipoteca. I no voldria deixar de dir que, segons els estudis de l'Institut Nacional d'Estadística, la major part de parelles que es casen o s'ajunten es veuen obligades a destinar una mica més del 50% dels seus ingressos mensuals a cobrir les despeses hipotecàries. Podríem dir, fent una mena d'expressió satírica: "Hipoteca, tens nom d'aparellament."

—De tota manera, si canviessin les desgravacions als que ja tenen hipoteca, es muntaria la revolució...

—Sí, però en aquests casos sempre pensa que hi ha la Guàrdia Civil.

—El secretari d'Estat d'Hisenda, Fernández Ordóñez, també va suggerir fa temps modificar la fiscalitat dels plans de pensions. Creieu que són un bon instrument per a complementar les pensions públiques?

—Amb això hi ha de tornar a pensar Miguel Ángel Fernández Ordóñez, que és un home que pensa i que està disposat a pensar.

—Hi ha qui diu que se'n beneficien els que menys dificultats tindran per passar la jubilació...

—És possible que així sigui. Avui per avui, no m'atreveixo a negar-ho.

—Sou dels que pensen que el sistema públic de pensions tard o d'hora farà figa?

—Tant com això, no, però entrarà en dificultat pel creixement demogràfic. L'augment molt sensible de la tercera edat provocarà, com passa en algun país més avançat que el nostre, que del treball de 10 en viuen 123.

—Les reformes de l'IRPF que va fer el PP, quina repercussió van tenir?

—Hi ha gent que n'està molt contenta. Aquells es van sentir tractats d'una manera molt cristiana, com l'evangeli de Sant Lluc.

—Sembla que els més beneficiats van ser els que reben rendes del capital. Creieu que això s'ha de canviar?

—Si es pot canviar, s'hauria de fer, però amb molta cura per no prendre mal.

—De tota manera, l'estalvi en aquest país no està gaire estès. Si es canvia la legislació dels plans de pensions o de les rendes del capital, creieu que encara podria anar pitjor?

—Sí, podria.

—Si s'optés per deixar l'IRPF en un tipus únic, com proposava Sebastián, on quedaria la progressivitat de l'impost?

—No quedaria. Per això em sembla que s'ha deixat córrer.

Toni Cañis

Xantatges morals

Entre amics, això d'anar a dinar, sopar o de copes i que cadascú es pagui el compte, per als catalans és el més natural del món, però a fora està culturalment molt mal vist. Hi ha qui afluixa la mosca per tots i s'ha acabat. Potser per això parlar de balances fiscals els sembla de tan mal gust. No cal que s'hi escarrassi el president Maragall per fer-los entendre que als estats federals com Alemanya totes les xifres estan clares i se sap quins impostos es recaptin a cada estat i quin és el límit de solidaritat amb la resta. Ja li ho ha dit en Jordi Sevilla, que l'estat autonòmic no està pensat ni preparat per això, que, traduït, vol dir que ni parlar-ne. Per al conseller Castells, negar-se a parlar de balances fiscals és obscurantisme, però per a Sevilla és de calaix. Sevilla pregunta per què no es calculen també les balances comercials, que, traduït, vol dir que ja guanyeu prou venent-los el que produïu per escatimar-los res. Un vell argument que frega el xantatge moral: si t'aprofites dels amics, convida'ls de tant en tant, home! No, miri, és que resulta que n'hi ha alguns que mengen a part, com el País Basc o Navarra, i d'altres que ja són tan o més rics però se n'amaguen, per no parlar de Madrid, que sempre repeteix plat, mentre aquí arriben les escorrialles. Escolti'm: els murcians i els castellans no tenen cap obligació de comprar-nos res. Poden anar a buscar-ho a Lituània, a la Xina o al Japó, si els convé. Mentre que nosaltres continuem dependent dels diners que ens retornen si volem mantenir les llars d'avis. Alerta, perquè està en joc la possibilitat de bastir un estat realment federal, i per molt bon tarannà que hi posin, si el projecte Maragall fracassa, a la societat catalana li quedaran poques sortides.

Toni Cañis

L'ENTRELLAI